

[Poul Møller.]

følge af Englands, men de ønsker, vi har fremført, er ikke af en sådan karakter, at de vil komplicere forhandlingerne. Det er regeringens sag at forhandle disse spørgsmål og søge vore ønsker opfyldt i størst mulig udstrækning. Jeg vil gerne fremhæve, at de i folketingets markedsudvalg er tiltrådt af de partier, der står bag folketingets bemyndigelse til regeringen.

Det er i Danmarks interesse, at forhandlingerne kan føres til en afslutning så hurtigt som muligt. Fællesmarkedets opbygning finder sted fra dag til dag; jo længere det varer, før vort medlemskab er en realitet, jo mere akut og vanskelig bliver overgangstiden for os, fordi vi med meget kort varsel skal indstille os på den tilstand, de nuværende medlemstater har været flere år om at nå frem til. Dertil kommer udbygningen af landbrugsplanen, den såkaldte Mansholtplan; vigtige handelsforbindelser kan blive skåret over, og betydelige eksporttab kan blive resultatet, hvis der går for lang tid, inden vi bliver medlem.

Ganske vist ser det ud til, at anden del af Mansholtplanen først vil træde i kraft et stykke ind i 1963, men dog inden vort medlemskab er bragt i orden.

I den anledning vil jeg gerne spørge den højtærede udenrigsminister, hvordan de dansk-tyske forhandlinger vedrørende langtidsaftalen forløber, og hvilke erfaringer man har gjort i den periode, hvor Mansholtplanens første del har været i kraft.

I åbningstalen udtalte den højtærede statsminister, at de danske forhandlinger „føres sideløbende med Storbritanniens“. Det er ikke det umiddelbare indtryk, vi har af de fastlagte forhandlingsterminer, men vi kan naturligvis være fejlagtigt underrettet. Noget tyder på, at de danske ønsker hidtil kun har befundet sig på et forberedende og undersøgende stadium, medens realitetsforhandlinger endnu ikke har fundet sted. Jeg er tilbøjelig til at tro, at vor forhandlingsposition vil være svækket, hvis vore ønsker først underkastes en realitetsforhandling, efter at den britiske tilslutning er sikret. Jeg skal derfor henstille til regeringen, at den gør et energisk forsøg på at få klemt de danske forhandlinger ind i den nu stramt fastlagte køreplan. Det er forståeligt, om ministerrådet vil have svært

ved at afse tid til forhandlingerne med os, mens de britisk-europæiske forhandlinger føres. Men behøver al realitetsforhandling at foregå på det højeste plan? Er der ingen mulighed for, at den kan foregå på et stedfortræderniveau?

Et nyt Europa skimtes, herom kan ingen være i tvivl. Det konservative folkeparti mener, at Danmark må finde sin plads sammen med Norge og England i opbygningen af Romtraktatens økonomiske union. Det er vort håb, at Sverige også vil finde sin plads i dette samarbejde, selv om det ønsker at fastholde sin alliancefri holdning i de almindelige udenrigspolitiske forhold.

Den svenske regering har hidtil ment, at medlemskabet af den økonomiske union er uforeneligt med denne alliancefrihed. For en udenforstående er det ikke helt let at forstå, men det er selvfølgelig svenskernes ret og deres alene at vurdere spørgsmålet. Forhåbentlig vil det også vise sig muligt for Sverige at opnå den associationsordning, det på linje med Schweiz og Østrig har ønsket. Selv om vi er varmhjertede tilhængere af Atlantpagten, vil det være i hele Europas interesse, at neutrale lande kan trives i vor verdensdel.

Skulle associationsmulighederne glippe for Sverige, vil vi komme til at tage stilling til, hvordan vi kan forhindre, at de økonomiske forbindelser mellem de nordiske lande skæres over. En ting er i hvert fald givet: at hele forhandlingssituationen opfordrer os til at knytte de nordiske kulturelle bånd fastere. På en række af de områder, der er omtalt i åbningstalen, må vi undersøge, om ikke et fælles nordisk initiativ kan virkeliggøres. Jeg tænker her i særdeleshed på al det, der vedrører undervisning, uddannelse og forskning, hvor vi på mere specielle områder måtte kunne nå videre, hvis vi søgte at klare opgaverne i fællesskab fremfor enkeltvis at forløfte os på dem.

Der er ingen anledning for Danmark til at holde sig uden for det europæiske politiske samarbejde. Da vi er medlem af Atlantpagten — og efter al sandsynlighed vil blive medlem af fællesmarkedet — bør vi også tage del i de bestræbelser, der vil være rettet imod et nærmere politisk samarbejde i andre henseender. Vi kan ikke tage stilling hertil allerede af den grund, at der ikke foreligger noget at tage stilling til. Men det er